

журналистът и го пуснаха въ моргата. Но той само надзърна въ студената малка зала и веднага се отдръпна. Не бѣше станала никаква грѣшка. На една маса видѣ трупа на Ася. Славъ побѣгна. Но предъ очитѣ му стоеше страшното зрелище. Прострѣниятъ трупъ се губѣше въ неясни очертания, но той виждаше съвсемъ ясно неговата глава, бледото неподвижно лице и коситѣ, паднали надъ каменната маса.

Потръса, жалъ и негодувание кипѣха въ душата му. Отначало това бѣше само състояние, създадено отъ зрелището, може би и отъ нѣкаква привързаностъ къмъ Ася. Но постепенно то го накара да се замисли, какво бѣше станало. Убийството се предхождаше отъ работи, които той знаеше. Той дори предупреждаваше Ася. Мисълта му започна да лови нишките на събитията. Ето началото, ето срѣдата, ето краятъ. Всичко бѣше начертано и обмислено, една ржка заповѣдваше, едни уста произнасяха сѣдбоноснитѣ думи. Всѣщностъ Ася, е мъртавъ още преди десетъ, петнадесетъ дни. Тогава бѣше изказана присждата. И Славъ знаеше това и предупреди. Друго не можеше да се случи.

Той потрепера. Дива умраза го облада срещу тая сила, която бѣ осѣдила, и нищо не можеше да възспре изпълнението. Мислѣше за тая сила и не чувствуваше страхъ, а умраза и нѣкакво ликуващо чувство, че той може да си устрои чудесна игра. Да дрѣпне ржка и да свали маската ѝ. Тогава всичко ще се разкрие, силата ще се различи и той може да тъпче отгоре ѝ.